

15. 3. 2026 – Musí meč požírat nepřetržitě?

1. čtení: Mt 16, 13-25

Píseň: S57 – Dům na písku postavený

Základ kázání: 2Sam 2, 12-32

Kázání: Milí shromáždění,

„ted' už bude všechno dobré.“ Vyprávějí konce pohádek, filmů, knih. Myslí si lidé na svatbách, když projdou zkouškou na škole, získají práci, přestěhují se. Když lidé uvěří v Boha. Když se zamilují. A v mnoha dalších případech.

Protože chceme žít v pohádkách. Chceme čarovat a kouzlit. Chceme, aby vše bylo takové, jaké *my* to chceme – „být jako bohové.“ Celý svět. I nejbližší lidé. Důsledky jednání. A v okouzlenosti emocemi o to silněji propadáme také kouzlu „ted' už to/všechno bude dobré.“

Tak i Ježíšovi učedníci. Jak odvážně a pochváleně vyznal Petr, že Ježíš je Mesiáš, Christos, Kristus, Pomazaný, Král a Kněz! Jakou odměnu za to dostal! Petrovi to nevydrželo ani pět minut. Jakmile začal ten „jeho“ mesiáš, spasitel říkat, co se Petrovi nelíbilo, tak ho přece *musel* pokárat. Poučit. Opravit. Přece *mnou* vyznaný Mesiáš, Spasitel, Zachránce *nemůže* jednat jinak, než jak *já* si to představuji! Natožpak *můj* bůh! Přece nemůže trpět, zemřít, prohrát! To by pak *nemohlo* nastat „ted' už bude všechno dobré.“

To bychom pak *museli* zapírat sami sebe jakožto následovníci *Krista*. Tedy *Mesiáše*. Museli bychom následovat *my* jeho. Ne on nás. Museli bychom *začít nést* kříže vlastního života, minulosti, rozhodnutí. Pocitů a priorit a věr.

A stejné to bylo za Davida. David se „chopil“ moci tak, že jí odmítnul. Mesiáš jak řemen! Tak „ted' už bude všechno dobré.“ Ted' už „všechno dopadne dobře.“

Jenže místo toho začala občanská válka. Boží lid začal válčit uvnitř sebe. A tento počátek Davidovy vlády ho bude provázet *opakovaně*. Křesťanům bývá nejznámější občanská válka mezi Davidem a jeho synem Abšalomem.

Což je o to podivnější, že za *Saulovy* vlády *nikdy žádná* občanská válka nebyla. Byl tedy Saul *lepší* králem? Boží lid za jeho vlády nikdy neválčil uvnitř sebe, rozdvojen, rozhádán. A to je přece *jediný* způsobem, jak může

prohrát Kristova Církev! Jak to dokládají opakovaně dějiny lidských církviček i sborů.

Ale Saulovu vládu už máme za sebou, tak rozumíme dobře: Saul byl takový despota a diktátor, že klidně nechal vyvraždit celé kněžské město i s ženami a dětmi *cizincem*, když se mu nelíbilo, že dali Davidovi *najíst*. To je cena vlády, která *neumožňuje* vzpouru – cena vlády teroru. Ale dodnes i někteří křesťané obhajují stejně despotické diktátory zejm. v zemích Blízkého Východu. Že přece drží na uzdě ještě horší vrahy. „Jen“ za cenu vraždění, obětování nevinných.

Tak Davidova vláda začala *konfliktem uvnitř* Božího lidu. Křesťana by to vlastně vůbec nemělo překvapit. *Právě proto*, že David byl mesiášským králem. Vždyť stejné, pro jistotu, připomínal i Ježíš: „Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Přišel jsem postavit syna proti otci, dceru proti matce a nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina.“ Kdo miluje otce nebo matku více než mne, není mne hoden. Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, *není* mne hoden.“ (Mt 10, 34nn)

Což *opět* vyvrací představy, že „ted' už to/všechno bude dobré.“ Když si zvolíme pravicovou vládu. Nebo levicovou. První ženu jako synodní seniorku. Nebo prvního černošského prezidenta USA. Když si zvolíme faráře, presbytery, přestěhujeme se, narodí se dítě, změníme církev, sbor, kamarády, zemi apod.

Tak hloupé jsou lidské představy i do posledních okamžiků života, protože infantilně-pohádkové. Protože chceme, aby všechno to těžké, obtížné, složité, bolestivé *vyřešil někdo jiný*. Nesl někdo jiný.

A kolik politiků, vládců, diktátorů, manipulátorek, podvodníků a dalších se tváří přesně tak! Slibují *přesně to! Všichni!* Ale zrovna ten vtělený Bůh Ježíš Kristus *ne*. David *ne*. Stejně ani proroci ani praotcové. Dokonce *drze* říkali a dělali *pravý opak*: *Nes svůj kříž*. Protože právě ten chceme neustále hodit na někoho jiného. A jak nám přitom vadí, když někdo jiný háže svůj kříž na nás! Nebo když ti, kteří ho podle nás mají nést za nás, to *odmítají* – partneři, manželky, děti, otroci na druhé straně světa. Bůh sám. Jak se Petr zlobil na právě vyznaného Krista!

Tak i Joáb vzal situaci do svých rukou. David seděl pasivně v Chebrónu. Netáhl porazit Severní Israel. Neusiloval o spojení ani absolutní vládu. Co je to za mesiáše?! Navíc Abnér *vytáhl* se svou armádou z jednoho opevněného města do druhého – ideální příležitost k likvidaci! Ačkoli Abnér *nevyrazil* proti Davidovi do Chebrónu, ale opačným směrem do Gibeónu – kousek severně od Jeruzaléma, tehdy ještě Jebúsu. Chebrón byl naopak blízko jižní hranici Zaslíbené země – nedaleko Beer-sheby.

Takovou příležitost přece generál Jóab *nemohl* promarnit. *Musel* využít možnosti *zlikvidovat* nepřátelského vojenského velitele. Nebo alespoň tak se domníval. Další kapitoly ukážou opak: Jóabovo jednání v dnešním příběhu *zabrání* mírovému konci této občanské války. Protože Abnér se na Íš-bóšeta už v příští kapitole vykašle. A přidá se k Davidovi.

K mesiášskému králi. Se obrátí jeho nepřítel. Bohužel kvůli dnešnímu vzájemnému vraždění bratrů ve víře to dopadne strašně špatně. Protože Jóab prostě *nemohl* poslouchat svého mesiáše. Asi jako Petr. Ačkoli i k Pelištejcům s Davidem Jóab sběhl. Ale doma v Zaslíbené zemi jednal na vlastní pěst.

Tak se obě armády potkaly u rybníka. A zdánlivě mírumilovně chtěly rozhodnout konflikt „bojovými hrami.“ Jenže obě strany je plánovaly použít ke zradě a podrazu – k povraždění zápasníků druhé stany. Bratrů ve víře. Spoluisraelců.

Tak se *samozřejmě* strhla bitva. Obě strany se navzájem podvedly, zradily. Jak naštvání jsme, když nás někdo přechytračí v *našem* podvodu nebo lži!

A překvapivě slabší Joábova, „judská“ armáda vítězila nad silnější Abnérovou, „samařskou.“ Tak moc, že se dokonce Joábův bratr Asáel hnal rovnou za nepřátelským generálem. Když ho zabije, válka skončí! A „vše už bude dobré.“

Jenže co se nestalo: Abnér s Asáelem bojovat *nechtěl*. S nepřitelem, který ho usiloval zabít. Znovu a znovu. Kde jsme to opakovaně slyšali? Abnér dokonce *přesvědčoval* Asáela, aby ho nechal být. Opakovaně. Jak by se pak mohl být *podívat* do očí svého *nepřítele* – generála Jóaba!

Tak i uprostřed občanské války a vzájemné zrady zůstávalo alespoň něco z Boží svatosti. Z lidské stvořenosti k Božímu obrazu. Abnér *nechtěl* zabít Asáela. Ačkoli kdykoli mohl. A *právě proto* ho přesvědčoval k útěku. Protože Asáel byl Joábovým bratrem. Abnér tedy o žádnou občanskou válku nestál. Však táhl do Gibeónu, ne *proti* Davidovi. To Jóab na něj zaútočil těsně před cílem jejich cesty (v. 16).

Jenže Asáel si nedal poradit. Zřejmě považoval Abnérova slova Boží milosti za známku slabosti. Místo aby slyšel, co Abnér říkal. Asi jako Petr vůči Kristu.

Tak Abnér propíchnul Asáela skrz na skrz. Petr zapíral Krista vehementněji než kdokoli jiný. A Jóab to Abnérovi *nezapomene*, ani až dojde ke smíru a spojenectví obou částí Božího lidu.

A to ačkoli to byl i poté *Abnér*, kdo zastavil bratrovražedný boj – v. 26. Ačkoli mu přišly posily. Ačkoli byl ve výhodné pozici na vrcholu kopce. Tak *málo* stál Abnér o občanskou válku, o vzájemné vraždění uvnitř národa.

Tak moc si ale Joáb i Asáel mysleli, že „ted' už bude všechno dobré.“ Když prostě zabijeme ty, kteří překážejí, nehodí se, mají jiný názor, víru, náboženství, barvu kůže. Jiného krále. Jak aktuální i dnes – *zejm.* od těch, kteří se zaštiťují tolerancí!

Ačkoli i závěr bitvy se zdá být *vítězstvím* pro Davidovu, mesiášskou stranu. Ztratili jen dvacet mužů – mezi nimi Jóabova bratra. Kdežto Abnér třistašedesát! To bylo přece veliké vítězství!

Jen bylo horší než Pyrrhovo. Již v další kapitole se Abnér přidá k Davidovi. Který *neví nic* o tom, co Jóab vyváděl v dnešním příběhu. Tak s Abnérem uzavře smlouvu, mír, konec občanské války.

Jenže Jóab *nezapomene*, co Abnér provedl jeho bratru Asáelovi. Kterého Abnér *opakovaně* usiloval zachránit, spasit uprostřed bitvy a války. Kterého prosil, aby nechal Abnéra být – jinak ho Abnér snadno zabije. Tak je zřejmé, jestli měl k Davidově příkladu blíže „nepřítel“ Abnér nebo až „petrovský učedník“ a Davidův celoživotní přítel generál Jóab.

Protože dodnes si lidé sami ničí Boží milost. Odsekávají se od ní. Vzdalují se od *všudypřítomného* Boha. Protože klade vysoké nároky: Nést *vlastní* kříž. Zapírat *sám sebe*. Následovat příklad Božího mesiáše. Když jednat podle vlastních dojmů, pocitů, názorů je pro každého takřka vždy snadné. Jen jde o pravý opak sebezapření. O pravý opak úsilí o spásu bližních – i nepřátel.

A tak jde o hřích. Protože pýchu a sebestřednost. A tak o protiklad Boží vůle. A tak působí znovu a znovu katastrofy. Osobní. Rodinné. Církevní. Mezinárodní. Místo spásy. Božího království mezi lidmi. I mezi nepřáteli. Které je možné *výhradně* poslušností Boží vůli. A tak sebezapřením. A tak přijetím, že do konce světa *nikdy* neplatilo a *nebude* platit, že „ted' už to/všechno bude dobré.“ Že to na nás jen náš vlastní hřích a pýcha – tedy „d'ábel“ – „šijí boudu.“

Dokud nepřijde Boží království v plnosti. *Jen* pak bude už „jen“ dobro. Do té doby tím nejlepším, co může člověk dělat, je nést svůj kříž. Zapírat sám sebe. A *tak* přinášet spásu. Jako Abraham. Mojžíš. David. Kristus. Abnér. A mnozí další.

Amen

Píseň: EZ311 – Kristus příklad pokory; 1.-5. sloka